

A székely szupermen mindenkinél jobban tudja, hogy mi van, sőt még annál is jobban. Nálad is, nincs apelláta, de megmondta ő ezt még annakidején, illetve akarta mondani. Nála jobban senki sem ért a focihoz, politikához, pityókaterméshez, útjavításhoz, zenéhez, telefonhoz, szexhez, pálinkafőzéshez, autóhoz, kapáláshoz, Istenhez, meggyőződéshez, kenyérsütéshez. Nem mondasz neki újat, hiszen az nincs is a nap alatt.

Azt te csak hiszed

– mondja meggyőződésből, ha mégis próbálkozol. Szuperszékely ő, aki mindent vág és mindenről, mindenkiről van (egy) véleménye, akinek a nagyapja és az apja is nagy ember volt, legalábbis szerinte, aki egy genetikai csodaként lépett ki ebbe a világba s már gyerekként a patakparton is akkora tisztelet övezte, hogy **a pipecsapat úgy kétfele nyílt előtte, mint Mózesnél a Vörös tenger.** Tény, hogy a lábnyomát nem őrzi már a libaitató melletti laza, homokos föld, de egyszer majd másképp lesz hálás neki az utókor.

Úgy cseperedett fel, hogy mindig szem előtt tartotta: mindenben ő a legjobb s ebbéli meggyőződését a katonaságnál kapott pofonok, szívatások sem tudták letörni, inkább megerősítették. **Hébe-hóba annyi iskolája van, mint két egyetemi tanárnak egyszerre,** csupán annyi a bökkenő velük, hogy egyik sincs befejezve, illetve közülük több is befejeződött már, mielőtt még nekifogott volna.

De neki a „zélet" volt az iskolája,

a tanítómestere, s természetesen ezért lett ilyen szuperember, mert mindig a legjobbat választotta. Mindig tudta, hogy hova kell állni, s a hegyen túli mentalitásból pont azt vette át, ami ellen egykor a leghangosabban tiltakozott.

Az átkosban, amikor az aprózári eladónak nagyobb volt az ázsiója, mint az egyetemi tanárnak, **rendszeresen cselezett a kenyérsorban,**
s akkor is tudta, hogy kivel kell barátkozni – ezt a jó szokását megtartotta a rendszerváltás utáni időkre is, mindig tudta, hogy kihez fordulhat, ha el kellett intézni az útlevelet, sofőrkönyvet, építkezési engedélyt vagy az illegális pálinkafőzést. Klandesztin, ahogy ő mondja. Neki mindig sikerült tejet is szerezni, s ha munkakerülésért néha be is vitték a milíciára, mindig őt engedték el leghamarabb, a többiek csak egy nap múlva jöttek ki törött orral, lógó foggal.

Elmondom hát minden(ki)nek

A fiaiból ugyanilyen tetentókok lettek, mint amilyen ő, de azok is megmondják mindig és mindenkinek, s mit ad isten, mindig igazuk van, mint az apjuknak. A lányát nem veszi emberszámba – amikor annakidején megszületett, szinte belebetegedett, **inni se volt kedve, pedig ilyenkor az dukál.**
Mi tagadás, szegény leányka tongyó is eléggé – habár falura „szól a buletin", s oda is viszi haza olcsó italtól részegen, szombaton hajnalban a taxi, azért a fészbukra várost ír be lakhelyként.

Apunak jóval túl az ötvenen még mindig dől a szájából, hogy a *„székelyfaszvilágmárka"*, ha olyan téma jön a kocsmaasztalnál, s úgy tartja magáról, hogy ő még a legyet s a verebet is „röptibe".
Egy kesernyés, habos sör fölött hangosan fröcsögve buzizik, habár odahaza az asszony nem rakta szét a lábát már vagy fél éve.

Nem baj, bedönt még egy fél vodkát, kivörösödik a szeme. Az asszony amúgyis verve jó, ahogy ő és környezete tartja. Kék és zöld az arca, de az övé is ilyen volt valamikor, mielőtt hazamenekült volna „Magyarból" az adósságok elől – várt egy pár napot a verés után, idehaza meg azt nyomta, hogy leesett az építkezésen, onnan lett a folt a szeme alá. Igen, **pont ott szokta megütni az ember, amikor leesik az állványról.**

Volt idő, amikor szinte koppant a segge a börtön padján, de megúszta, azóta is azt vallja, hogy ittasan jobban vezet. Mindenki ismeri, értelemszerűen mindenki el is engedi a kereszteződésben, bal karja kilóg az ablakon, **mezítláb nyomja ki a mezőre a „papucsdácsiával",** porlik a föld a keze között, mint a himnuszban a szikla. Bétakarodni jött a határból s közben el-elnéz a szomszéd földje felé, felmérve, hogy következőkor mivel lehetne bosszúságot okozni neki. Képzelt, kitalált pletykákkal tömi a környezetét, elmond mindenkit mindennek, ilyen szempontból még az asszonynál is rosszabb.

Egy jó tokánnyal s egy jó nővel azonban mindig el lehet bolondítani, legyen az céges buli, falunapok vagy kicsengetés, netán választási kampány. Hétköznap

éppen szobafestőként dolgozik,

de lehetne ács, autószerelő vagy buszsofőr is, hétvégén pedig lakodalomban, keresztelőn nyomja szintivel a nótákat. **Kigombolt, rövidujjú ingben, az őszülő, göndör, izzadt diszkószőrbe lapos aranykereszt nyakláncostól gabalyodik bele**, lila öltönynadrág alól villan a makkos cipő. Török az, ahogy az arany is, de jó neki – megjárta néhányszor az isztambuli bazársort a kilencvenes években, **a buszban ő mondta a legtöbb viccet.**
Általában szexista, ócska, ótvar, szakállas vicceket mesél, de inkább ez, mint az a zene, amit a sofőr hallgat(tat) a buszban.

Nagydarab, igazi tabajdok, ahogy odahaza, falun mondják, „a terűs szekér megfordulna a hátán", főleg azért hagynak rá mindent. Sok van belőle, úton-útfélen szembe jön veled s a legnagyobb baj az, hogy amikor ki akarod kerülni, nem hagyja, jön utánad és mondja a magáét. Gyakorlatilag az egész élete azzal telik, hogy reggeltől estig, ősztől tavaszig és tavasztól őszig, hétfőtől vasárnapig önigazolást keres. Keres, **de nem mindig talál, holott nem az a vaktyúk-típus,** mert mindig feltalálja magát, igazi deszkurkörec.

Belétörli a kezét a susogós tréningbe, miután megmatatja a nedves gyümölcsöt a piacon. Ahhoz is ért, természetesen. Eldörrent egy fingot, miközben továbblépik az asztalok között. Valahogy mindig lesz. **S ő most már mindig itt lesz.** A szuperszékely.